

טיב הקהילה

ב"ד

ויחה
ר"ד טבת תשפ"ג
 הזמנים לפי אופק דרושלים
 זמני הדלקת הנרות ומרצ"ש
4:14 הדד"ג
5:31 מוצ"ש"ק
6:08 ר"ת
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
9:31 סוזק"ש א' | **8:25** סוז"ת א'
10:01 סוזק"ש ב' | **9:10** סוז"ת ב'
 הזמנים לפי שעות חורף |
 נ"ח מס':
656

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

בתחבולות תעשה לך מלחמה

אחר שהגילוס היה משקה את שדותיהם, ולא היו זקוקים לגשמים, וכתוצאה מכך באו לידי 'כפירה' כי נדמה היה להם שלית דין ולית דיין, ונמשכו אחר הארציות והטומאות. באותה חבל ארץ שהיתה כל כולה זועקת 'כפירה' הופיעו יעקב ובניו, והזקקו להתמודד עם זהומת מצרים, וגם אם נדמה להם מלכתחילה שלא תהיה ביכולתם לעמוד מולה, התחזקו ועמדו בעוז בקדושתם ובאמונתם, וכל יום שהחזיקו מעמד היתה להם על ידה חיות ושמחה, על

וַיְהִי יַעֲקֹב בָּאֶרֶץ מִצְרַיִם שֶׁבַע עָשָׂר שָׁנָה וַיְהִי יָמֵי יַעֲקֹב שְׁנֵי חָמֵיִשׁ שָׁנִים וָאַרְבָּעִים וַיָּמָת שָׁנָה: וַיִּקְרְבוּ יָמֵי יִשְׂרָאֵל לָמוּת (מז, כח כט)

הנה לפעמים כשמתעורר באדם רצון להיבדק בבוראו ולהרגיל עצמו בדרכי הקדושה, וחפץ הוא מעתה להתנור מכל הבלי העולם שהחומר מתלהט אחריהם, מופיע היצר לפינו, ומפתיהו לעזוב את תכניותיו, כשמראה לפניו כל מיני מקרים שבהם לא יוכל לעמוד מול משאלותיו

של גופו החומרי, עד שבסופו של דבר יצטרך להיכנע אל גופו החומרי, ויתברר כי כל גיעו היתה לריק, על כן עדיף שמלכתחילה לא יסגף את עצמו ויענה הלאה את החומר כמשאלתו.

והאדם שעד אותה שעה לא הורגל כל כך במלחמת היצר, מתרשם מטענתו, כי מי כמוהו יודע שעד אותה אין היה מסור לבלו עד כה, ומי ערב לו שתהיה ביכולתו להחזיק מעמד בקבלותיו? אמנם על האדם לדעת, שגם אם אמת בפי היצר, ולא תהיה ביכולתו להחזיק מעמד, מכל מקום לא יקופח שכרו ותועלתו מאותן הפעמים שכן יצליח להתנור מתאוותיו ורצונו השליליים. וכה ישיב ליצרו: הן אמת שיש צד שלא אוכל להחזיק מעמד לאורך ימים, אבל ליום אחד עדיין ביכולתי להחזיק מעמד. על כן הנח לי לעמוד במשאלתי רק יום זה, ולמחר אחזור להרגלי כמימים ימימה. ולזה בודאי ניחו יצרו.

ולמחר יאמר שוב ליצרו, הרי כפי שסוכם, וכפי שגם נוכחתי לראות, יש ביכולתי לעמוד על המשמר יום אחד, אם כן אקבל עלי להחזיק מעמד רק עוד יום אחד, ומחר כבר אעשה כדבריי, וכך ידחהו מיום ליום, עד שיווכח ששקר העיני בו היצר, וביכולתו לעמוד מול רצונותיו השליליים, ולברר הרבה ניצוצות דקדושה מקליפת נוגה. וצדיקים מצאו סמך מן התורה לתחבולה, במקרא שכתוב (שמות ז, ט): 'צא והלחם בעמלק מחור', שהעצה לצאת למלחמה מול היצר שהינו בחינת 'עמלק' הוא על ידי שתמיד נדחה אותו באמירת 'מחר' - ע"י שיאמר לו, זיל האידינא, והינחני כהיום לעבוד את בוראי, ותא למחר, וכך ידחהו מיום ליום, כשביני לבני יזכה לשלל רב.

בנוסף מוטל על האדם לעורר השמחה בלבו על כל יום שאכן זוכה לעמוד מול פיתויי היצר, ולנגד עיניו יציין את מספר הימים שאכן זכה לעמוד בקרב, ולהוציא שלל מיצרו המבקש רעתו, זה יעורר חיותו להמשיך הלאה במלחמתו, ומתוך כך יזכה להיות 'בא בימים', כי יתהלך עם האלקים כל ימיו.

רמז לכן מצאנו במקרא שלפניו, הכתוב אומר: 'ויחי יעקב' - יעקב אבינו זכה לחיות דקדושה, כיון שהיה 'בארץ מצרים', כי עצם רידתו למצרים הביא את יעקב ובניו לידי עבודה שלא הורגלו בה עד אותה שעה. כי מצרים היתה סמל הכפירה, והרשע פרעה התגאה לאמר (יחזקאל כט, ג): 'לי יאורי ואני עשיתני', והיתה זאת כתוצאה מפרנסתם, כי מצד הטבע היתה מצויה להם בלא שום מניעה,

ואכן אנחנו קרא לבניו לפני פטירתו וברכם כשהגיע אל דן אמר לישועתך קויתי ד', ועלינו להבין מה קשור פסוק זה לברכות ואפשר לומר שדן היה מצטער משום שהיה לו רק 'בן אחד' שהיה חרש, ודן היה חושש שאם בן זה ימות עדידי לא יישאר ממנו כלום על כך אמר לו יעקב את הפסוק הזה כלומר: עליך לצפות לישועת השי"ת וממנו תבוא הישועה, ומלפניו יתברך אין שום הבדל בין ילד אחד לעשרה בנים.

ואכן אנחנו קרא לבניו לפני פטירתו וברכם כשהגיע אל דן אמר לישועתך קויתי ד', ועלינו להבין מה קשור פסוק זה לברכות ואפשר לומר שדן היה מצטער משום שהיה לו רק 'בן אחד' שהיה חרש, ודן היה חושש שאם בן זה ימות עדידי לא יישאר ממנו כלום על כך אמר לו יעקב את הפסוק הזה כלומר: עליך לצפות לישועת השי"ת וממנו תבוא הישועה, ומלפניו יתברך אין שום הבדל בין ילד אחד לעשרה בנים.

טיב המערכת

לישועתך קויתי ד'

בימי שזאת אידופה היו אב ובנו שהצליחו להסתתר במשך תקופה ארוכה כל קרוביהם ושכניהם כבר נלקחו למחנות המוות, רובם כבר לא היו בין החיים אבל הם הצליחו להסתתר, אבל יום אחד גם הם נתפסו ונלקחו למחנה ההשמדה פנה האב לבנו ואמר לו: דע לך בני כי אתה נצר יחיד מכל משפחתנו הענפה, כולם עלו על המוקד על קידוש ד', ועכשיו שגם אנחנו נתפסנו חוששני שח"ו לא יישאר זכר ממשפחתנו, על כן אני מצווך שתברת הצל את נפשך ועשה כל מה שאפשר כדי להסתתר עד יעבור זעם ניסה הבן לבקש מאביו ולהפציד בו שיבוא עמו ויברחו יחד, אך האב אמר: אני כבר זקנתי ואין בי הכוחות לך, אבל אתה צעיר ובע"ה תצליח וכן אכן היה הבן הצעיר ברח והציל את נפשו, ובסיום המלחמה עלה לארץ ישראל והקים משפחה לתפארת, ובכך זכה להמשיך את שושלת משפחתו שלא תיכחד.

יעקב אבינו קרא לבניו לפני פטירתו וברכם כשהגיע אל דן אמר לישועתך קויתי ד', ועלינו להבין מה קשור פסוק זה לברכות ואפשר לומר שדן היה מצטער משום שהיה לו רק 'בן אחד' שהיה חרש, ודן היה חושש שאם בן זה ימות עדידי לא יישאר ממנו כלום על כך אמר לו יעקב את הפסוק הזה כלומר: עליך לצפות לישועת השי"ת וממנו תבוא הישועה, ומלפניו יתברך אין שום הבדל בין ילד אחד לעשרה בנים.

ואכן אנחנו קרא לבניו לפני פטירתו וברכם כשהגיע אל דן אמר לישועתך קויתי ד', ועלינו להבין מה קשור פסוק זה לברכות ואפשר לומר שדן היה מצטער משום שהיה לו רק 'בן אחד' שהיה חרש, ודן היה חושש שאם בן זה ימות עדידי לא יישאר ממנו כלום על כך אמר לו יעקב את הפסוק הזה כלומר: עליך לצפות לישועת השי"ת וממנו תבוא הישועה, ומלפניו יתברך אין שום הבדל בין ילד אחד לעשרה בנים.

ואכן אנחנו קרא לבניו לפני פטירתו וברכם כשהגיע אל דן אמר לישועתך קויתי ד', ועלינו להבין מה קשור פסוק זה לברכות ואפשר לומר שדן היה מצטער משום שהיה לו רק 'בן אחד' שהיה חרש, ודן היה חושש שאם בן זה ימות עדידי לא יישאר ממנו כלום על כך אמר לו יעקב את הפסוק הזה כלומר: עליך לצפות לישועת השי"ת וממנו תבוא הישועה, ומלפניו יתברך אין שום הבדל בין ילד אחד לעשרה בנים.

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

עדכוני קבלת קהל 0534-100024

פ"ר הועדה הרוחנית ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

דיני צואה ודיח רע

דיני צואה מכוסה ויוצא משם ריח רע, אם נחשב כריח רע שיש לה עיקר [הטיטולים בזמננו]

דיני ריח רע שיש לו עיקר

א) היתה צואת האדם מאחריו צריך להרחיק ד' אמות ממקום שכלה הריח ע"כ, (ש"ע סימן ע"ט סק"א) והמבואר שלא די שמרחיק ד' אמות מן הצואה, אלא צריך להרחיק ד' אמות ממקום שכלה הריח, וריח רע שיש לו עיקר הוא דיני צואה ממש, ואיסורו הוא מן התורה, דכיון שהוא מריח ריח של צואה, ועיקר הצואה נמצא שם, נחשב כריח שיש לו עיקר, שאיסורו מן התורה, כיון דאין זה מחניף קדוש.

דיח רע שאין לו עיקר

ב) אם יצא ממנו ריח מלמטה אסור בדברי תורה עד שיהיה הריח, ואם יצא מחבירו מותר בד"ת, אבל לקרות קריש אסור עד שיהיה הריח ע"כ, והטעם כתב במשנ"ב (סק"ג) דכיון דריח רע שאין לו עיקר הוא רק מדרבנן, לכן לא גזרו בזה משום ביטול תורה, וכיון שזה רק מדרבנן גם בקריש א"צ להרחיק ד' אמות ממקום שכלה הריח, כמבואר במשנ"ב (סק"ג), והטעם שרבנן אסרו ריח רע שאין לה עיקר, הוא אטו ריח רע שיש לה עיקר, כמבואר בפוסקים ובשו"ע הרב (סי"א).

החילוקים בין ריח שיש לו עיקר לריח רע שאין לו עיקר

ג) והמבואר דחלוק ריח רע שיש לה עיקר, מריח רע שאין לה עיקר, בכמה דברים, א, שריח רע שיש לה עיקר אסור מדאורייתא, אבל ריח רע שאין לה עיקר אסור רק מדרבנן. ב, דאם יש לה עיקר צריך להרחיק ד' אמות ממקום שכלה הריח, משא"כ בריח רע שאין לה עיקר די שירחיק ממקום שכלה הריח. ג, דיש קולא לגבי לימוד התורה כל שאין הריח רע ממנו כמבואר בשו"ע כאן.

צואה מכוסה ויוצא משם ריח רע, אם דיני כריח רע שיש לו עיקר

ד) ודע דנחלקו אחרונים באופן שהצואה מכוסה בעששית, אולם עדיין מגיע לו מזה ריח רע, אם הכסוי נחשב שיהיה עכ"פ הריח היוצא ממנו, שדינו כריח רע שאין לו עיקר, כיון שהעיקר הדיני הצואה מכוסה, או דלמא כיון שלמעשה יש ריח רע מהצואה גופיה, אם כן אינו נחשב כלל ככסוי, ואם כן נחשב כריח רע שיש לה עיקר, והטעם בזה י"ל דלא מהני הכסוי למחצה, דהיינו רע על הצואה לחוד ולא על ריחו, דרק ככה"ג שהכסוי מועיל לגמרי, דהיינו שאינו יוצא משם ריח רע, מותר כדן צואה מכוסה, ולמעשה נחלקו בזה הפוסקים, ונשנה מחלוקת זו במשנ"ב בכמה מקומות בכ"מ.

ה) ויש נפק"מ גדולה ביניהם דאם זה נחשב לכסוי, א"כ הריח היוצא ממנו נחשב כריח רע שאין לו עיקר, שאיסורו הוא רק מדרבנן, אבל אם נאמר דאין זה נחשב כלל לכסוי, א"כ הריח רע דינו כריח שיש לו עיקר, ואיסורו הוא מדאורייתא, ונפק"מ בכל זה לענין ספיא וכש"נ.

ו) ועוד נפק"מ אם צריך ד' אמות ממקום שכלה הריח או לא, דאם נימא דזה ריח רע שיש לה עיקר, כיון שאיסורו מדאורייתא, צריך להרחיק ד' אמות ממקום שכלה הריח, אבל אם זה נחשב רק כריח רע שאין לה עיקר, א"כ כיון שאיסורו הוא רק מדרבנן, אין צריך

להרחיק ד' אמות ממקום שכלה הריח וכש"נ. ז) ומחלוקת זה נוגע למעשה, בבית שיש ילדים קטנים, והם לבושים בטטולים, והם מלוכלכים בצואה, דלכאורה אין איסור לומר דברים שבקדושה כיון שהצואה שלהם הם מכוסים, ודינו כצואה מכוסה שמותה, אולם מכיון שבדרך כלל ריח רע נודף מהטיטולים, א"כ באנו לשאלה הנ"ל בצואה מכוסה ועדיין ריח רע נודף מזה, דאם זה נחשב כריח רע שיש לה עיקר, איסורו מן התורה, וצריך להרחיק ד' אמות ממקום שכלה הריח, אבל אם נאמר דדינו כריח רע שאין לו עיקר, שאיסורו הוא רק מדרבנן, נמצא דכל שאינו מריח לעולם מותר, והוא קולא גדולה בעינינו אלו.

להלכה למעשה לכתוב

ז) ולמעשה אין לנו הכרעה בזה במשנ"ב, דבכל המקומות מביא ב' השיטות ואינו מכריע, ולכן דאי לפני שאומר דבר שבקדושה, כגון קריש או קידוש או ברהמ"ז וכיו"ב, ראוי לבדק אם הם נקיים, וכדכתב במשנ"ב (סי ע"ז סק"ג) דכל שמצוי קטנים בבית צריך לבדוק אם יש צואה, דנקרא מקום הראוי להסתפק מצואה, אולם בלא עבר זמן רב מאז שהחליפם א"צ לבדקם, והכל לפי המקום והזמן, ופשוט.

להלכה למעשה מיעבד

ח) אבל באופן שכבר אמר הדבר שבקדושה, כגון שקרא קריש או קידוש או בירך ברכת המזון, ואח"כ מצאו שהתינוק מלוכלך, ככה"ג בכל ענין אין צריך לחזור מספק, דהרי יש לומר שיוצא ידי חובתו, כיון שזה נחשב כריח רע שאין לה עיקר, דהדין בזה דכל זמן שאינו מריח ככה"ג אין איסור ולומר שם דברים שבקדושה וכש"נ.

ט) ולענין ברהמ"ז וקידוש יש לצרף עוד שיטת השו"ע לקמן (סי קפ"ה סי"ה) שסובר שא"צ לחזור ולברך, אם בירך והיה צואה תוך ד' אמותיו, ואע"ג דענין במשנ"ב שם (סק"ג) ובביאה"ל שם שהאר"י בזה, ומסיק להלכה דלא קיי"ל כשו"ע, אלא כל שבירך ברכת המזון ומצא צואה תוך ד' אמותיו, ככה"ג צריך לחזור ולברך, מ"מ בנדון דידן כיון שיש לנו עוד ספק, דאולי זה נחשב רק כריח רע שאין לה עיקר, אין צריך לחזור ולברך, אבל לענין קריש וכד', לכאורה י"ל שצריך לחזור ולקרות קריש עוד הפעם, כדי לצאת שיטת הפוסקים שסוברים שזה נחשב כריח רע שיש לה עיקר, ולשיטתם אינו יוצא ידי חובת קריש, כיון שאין בזה חשש ברכה לבטלה.

י) וכ"ז לענין אם מצא אח"כ שהתינוק מלוכלך בצואה, אבל כשמצא שהתינוק מלוכלך רק במי רגלים, ככה"ג ודאי דא"צ לחזור ולקרות, כמבואר שם (סימן קפ"ה), ולא עוד אלא אם כל הספק הוא רק על מ"ד לבד, אין צריך אפ"י לכתחילה לבדקם, כל זמן שלא נודע לו שיש שם מ"ד, כמבואר בשו"ע (סי ע"ז סי"ה) ובמשנ"ב שם, וכל הנדון הנ"ל הוא רק בצואה שנפסק להלכה שצריך לחזור ולקרות, ע"ז יש להסתפק אם זה נחשב כריח רע שיש לה עיקר וצריך לחזור, או כריח רע שאין לה עיקר וא"צ לחזור וכש"נ.

ע"פ ספר דבר הפתח להג"י דוב הפתח רבנוביץ שליט"א

חובת הזוהרות שלא לשנות מלבושי אבותינו

יוסף ובניו לצד היותם קרובים למלכות היו מוכרחים ללבוש כמותם בפרשתן (בראשית פ"ח ט) "וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה" במלבי"ם פירש: כי מלבושי העברים היו משונים מלבושי המצרים, ויוסף שהיה קרוב למלכות, וכן בניו היו לובשים כמלבושי שרי מצרים, וכמו שמצינו בגמרא (סוטה ט"ז) של בית רבן גמליאל התירו להם ללמוד חכמת יוונית משום כבוד מלכות, ועל כן תמה יעקב ואמר מי אלה, ויאמר יוסף בני הם, והם צדיקים ויראי ה', ומה שאתה רואה אותם משונים במלבושיהם מפני אשר נתן לי אלהים בזה, שנולו בזה המקום והמקום והמצב מחייב זאת.

הנשמר מלבושי עכ"ר"ם מוכטח שלא יצאו בניו לתרבות רעה

אמנם בחתם סופר (שופטים ד"ה כ"א) כתב מאמר נורא על חומר לבישת בגדי נכרים וההתדמות להם, בביאור מה שנאמר (דברים י"ז ט) "כי אתה בא אל הארץ וגו' לא תלמד לעשות כתועבות הגוים ההם", וגו', שהילוך מלבושם של גוים וסלסול שעו וכדומה מעשה נעוזה זהו נקרא תועבת הגוים וכו', והזהיר הכתוב לאמור שלא נתחיל להרגיל ולהנהיג בנינו כתועבות הגוים שהוא מלבושם ולשונם והדומה לה. וממשיך החתם סופר בהבטחה נוראה: ואם נהיה שמורים וגדורים בזה, אז נהיה בטוח שלא יצא אחד מבנינו לתרבות רעה ח"ו וההיפך בהיפך כי מהקטנה יבואו בנינו אל הגדולה עד שיעבדו עבודה זרה ח"ו, והוא שאמר "לא תלמד לעשות כתועבות הגוים", ואז תהיה סמוך ובטוח "שלא ימצא בך מעביר בנו באש וקוסם קסמים" וכדומה אשר הם תועבת ה', כי מתועבות הגוים, יבוא אל תועבת ה'.

תחילת פתיי היצר הוא דוקא בענין המלבושים

ועל זה הדרך מביא על מה שנאמר אצל אשת פוטיפר "ותתפשהו בבגדו וינס ויצא החוצה", וכמבואר בזהר הקדוש (יש"ע ע"ג): מה דרכו של יצר הרע, כיון שרואה שאין האדם עומד כנגדו ויוצא לקרב אתו, מיד - ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי. ותתפשהו בבגדו, משום שכאשר יצר הרע שולט על האדם, מתקין אותו ומקשט לו את לבושו, מסלסל בשעריו. זהו שכתוב ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי, הדבק עמי. ומי שהוא צדיק, מתגבר כנגדו ונחלם בו קרב. כמו שכתוב "ועינב גדוד בידי וינס ויצא החוצה". יעזב אותו ויתגבר כנגדו וירבה ממנו כדי להנצל ממנו, ואז לא ישלוט עליו. וראה מה שכתב הבני יששכר בספרו אגרא דכלה (משפטים ד"ה לעם נכרי) אחר שהביא דברי הוזהר הנ"ל, וכה דבריו: הנין רואה שראשית הבגידה הוא הבגד, ובפרט מלבושי נכרים, זה שמעדה לאבותינו בארץ מצרים שלא שינו את מלבושיהם, מלמד שהיו ישראל מצוינים שם, שהיו מסומנים במלבושיהם וכל רואיהם הכירו שהוא יהודי, על כן היו משומרים שלא היה בהם עריות.

שמירה של שלוחי מצוה דייקא כשלא שינו לבושם

עוד חידוש נפלא מצינו בדברי החתם סופר (תורת משה מילת אסתו על הפסוק ומדריכי יצא) שמביא מהמפורשים דהכתנות פסים שקבל יוסף הצדיק מאביו היה בגד שמלכי קדם מלובשים בו בני מלכים, ולכן נתקנאו בו אחיו, ואם כן - ואומר החתם סופר, הרי היה מלבוש נכרי, ואפשר דלכן נעשה ונתגלגל הדבר וירדו למצרים.

ועל פי זה יתורץ נמי מה שתמהו בספר"ק מדוע לא ניצל יוסף מטעם שהיה שליח מצוה שהרי הלך בציווי אביו, והלא קיי"ל (סוטה ט"ז) דשלוחי מצוה אינן ניווקין. אך כיון שהיה לבוש בכתנות הפסים שהיא מלבוש נכרי, לא עמדה לו זכות המצוה.

טעם שאמר יעקב 'אמותה הפעם' שהוא לשון קללה

וכן יבואר על פי יסוד זה, מה שנאמר בכתוב בעת נפגש יעקב אבינו עם יוסף "וירא אליו, ויפל על צווארו ויבן עליו עוד, ויאמר אמותה הפעם אחרי ראותי פניך כי עודך חיי" (בראשית מט כ"ט-ל), וכבר הקשו המפורשים שלכאורה צריך עיון האיך בעת שמחת לבו שנפגש עם בנו, נקט יעקב בלשון כזה שהיא לשון קללה 'אמותה הפעם', ומה בא לרמוז בזה.

ככיתויו של יעקב על שכנו לרבוש כבגדי נכרים

וביאר בחתם סופר (תורת משה ד"ה וירא) כתב בזה דברים נוראים, דבכיתו יעקב אבינו באותו שעה היתה על כך שהרע לו הדבר אשר בנו הצדיק מוכרח להתלבש במלבוש מלכי מצרים, ואף שאמנם הותר לו זאת מפני כבוד המלכות, אבל הלא היה צריך לכן. ועל כן כבה עתה אף על פי שראה אותו, ואמר 'אמותה הפעם' יתור וכו' נוח לו למות אחר ראות פניך כי עודך חיי, כלומר שרק בפניך ועצמותך עודך חיי בצדקתך, אבל מלבושך בלבוש נכרי.

חובת הזוהרות שלא לסטות ממסורות האבות

נמצינו למדים עד כמה גדולה וחשובה היא המלבוש היהודי שבכחה להגן מכל רעה, ומצלת מן החטא, ומאידך גיסא למדים אנו עוצם הפגם שנתהווה משינוי הלבושים ממסורות אבותינו. ובפרט בדורינו אנו שבעוה"ר ירידת הדורות ניכרת בכל פינה, והיצר מגביר חייליו בנושא המלבושים, על כן חובה עלינו לשמור על מסורות אבותינו במשנה זהירות, שלא לשנות את צורת הלבוש המקובלת לנו מדור דור, וכבר אמרו חכמינו שבוכות שלא שינו שמם לשונם ולבושם נגאלו אבותינו ממצרים.

- לעילוי נשמת -

האגף החשוב מגייסי תמיכה טלל פסדי

בית ד' הני יחיאל מאיר זצ"ל

ק הרה"ח ר' אברהם עקשטיין זצ"ל

ולביע י"ב שנת תשס"ח

—

ואח הבודד נתן צבי ז"ל

ולביע י"ד שנת תשס"ט

ת.נ.צ.ב.ה.

'בימו תתן'

לפני כארבעים שנה עבדתי כנגן בתזמורת ידועה בארה"ב שהייתה בבעלותי וממנה התפרנסתי.

יום אחד בסיומו של אירוע גדול, קבלתי את כל התשלום ממזמין הארוע במזומן. מפאת היותי דחוק בכסף והייתי חייב לשלם כמה חשבוניות דחופים, החלטתי שהנגנים שלי שהם חברי הלהקה והמפיק ששכרתי להביא את כל ציוד ההגברה הנדרש, ימתינו לקבלת התשלום בהופעה הבאה שאמורה להיות עוד כמה ימים. ידעתי שאיש לא יפצה את פיו. קיבלתי ציוד והתחלתי ללכת לכיוון הרכב. אך אז החל לנקר במוחי "בימו תתן שוכרו" ו"בימו תתן שוכרו"!!! וכך מנקר ואני מנסה להתעלם פעם אחר פעם עד שהתגברתי על עצמי, ובבתי אחת חזרתי פנימה שלפתי את חפיסות השטרות והתחלתי לשלם לכל אחד ואחד עד אחרון הנגנים. המשכתי לצוות הטכני וכך רוקנתי את עצמי מכל התכולה הכבדה לשמחת כולם ונסעתי הביתה יחד עם חבר שלי שגם ניגן אתי וגם שכן שלי באותו בניין.

חזרתי את הרכב ויצאתי יחד מהרכב. באותו רגע שהתחלנו ללכת, צצו להם מתוך ערפילי הלילה החשוכים שני פרצופים שחורים של כושיים עם אקדחים שלופים והורו לנו לרוקן את הכיסים מכל התכולה ולהסיר להם את השלל, לא היה לנו סיכוי להתנגד, הם רוקנו אותנו מכל וכל, עודני מרוקן את הכיסים ומהרהר לעצמי: "אם לא ה"בימו תתן שוכרו" הייתי יוצא בנוק קשה וכבד ביותר, ועתה שזכיתי לקיים את ההלכה הזו היא זו שהצילה אותי מנוק שהיה שובר אותי לכלכית".

ברגע שרוקנתי את הכיסים היה לי שם את "הגרין קארד" שלי לארה"ב אותו בקשתי מאחד הכושיים שיחזיר לי, כי אף לו מה לעשות עם זה גם ככה, ועבורי זה כרטיס האשראי שהייתי שלי. הכושי זרק לי את זה וכשהתכופתי להרים את הכרטיס הוא דפק לי את האקדח בלחי והשאיר לי צלקת לכל החיים! לאותו צלקת קראנו בשם "בימו תתן" כדי שזכור תמיד שמי שמקיים הלכה ניצול מנוקים כבדים...

בל המעשה: ש.פ.

הפענוץ לדכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית
פוזנר שלוח אל ר' שפחה ספואלס
בפסק: 15326517922

וחסידיו היו מהלכים בדרכו להתנהג בהצנע ומתרחקים מן העושר מאד, רק עובדיהם את השי"ת בישרות ובנאמנות, וכבר התפרסמו חסידיו של הסטרעליסקער כצדיקים עובדי ה' במסירות נפש. - וכראות אותו צדיק כל זאת, כאב ליבו על גדול דחקם וצערן מוזנותיהם של חסידיו הסטרעליסק. בגדל פליאטו בדבר שאל על כך את הרבי מסטרעליסק בעצמו, מדוע אינו משפיע 'עשייות' על חסידיו, כדרך כמה צדיקים שהיו משפיעים עשיית על אנשי שלומם, כדי שיכולו לעסוק בתורה ועבודה בהרחבת הדעת ומנוחת הנפש.

ענה לו הרשב"א הקדוש, הנה אם אנשים עומדים בידו זה, האם ראוי ונכון הדבר להשפיע עשיית בעולם הזה, בוודאי ימצאו ראיות לכאן ולכאן, וכל צדיק וצדיק יאחו דרכו כפי המקובל בידו. - אבל זאת אציעה נא למעלת כבודו, לבוא למחר לישב עמדי יחד בעת קבלת קהל,

נגאלים". ידיו הטוב שליווהו כל דרכו אל התשובה דאג עבורו בכל דבר וענין במסירות נפלאה, ועד מהרה נעשה 'בעל תשובה' משלם, עזב את הקיבוץ ונכנס לאחת הישיבות הטובות ביותר של בעלי התשובה, והחל לעשות חיל בתלמודו ועבודתו בוראו, כשנשמו ממלאת בקרבת אליקים טוב.

אך דא עקא, מדבר אחד חשב מאוד הבעל תשובה הטרי, מה יאמרו אביו ואימו על המהפכה שעשה בחייו, הוא הכירם היטב בתור חילונים גמורים, שאף כי אבותיהם ואימותיהם שלפני השואה היו יהודים יראים ושלמים, הרי הם בעטו בגסות בכל הקדוש והיקר, והתרחקו מאוד מדרך התורה המצויה, ובוודאי לא תמצא דרכו החדשה חן בעיניהם.

ואכן כפי ששערו כך היה, כשהגיע לביקור בבית הוריו בפעם הראשונה עם כל הלבוש החרדי שעליו, כשכנפי ציציותיו מתבדרות ברוח וכיפה גדולה מתנוססת לתפארה על ראשו, החל אביו להקים קול צעקה, כיצד קרה לך כדבר הזה? איך עזבת פתאום את כל הקיבוץ המיוחד? מי הוא זה

כוחה של תפילה

"וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנֵי יוֹסֵף וַיֹּאמֶר מִי אֵלֶּה, וַיֹּאמְרוּ יוֹסֵף אֶל אָבִיו בְּנֵי הֵם, אֲשֶׁר נָתַן לִי אֱלֹקִים בְּזֶה, וַיֹּאמְרוּ קָדַם נָא אֵלֵינוּ וַאֲבֵרָכֶם"
(יח, 29-30)

שהשפיע עליך כל כך? על כל שאלותיו הנוקבות של האב לא השיב הבן מאומה, אבל דווקא על השאלה האחרונה בחר כך להשיב: אומר לך בדיק מי השפיע עלי! פתח הבן וסיפר בקול נעים, יש בבני ברק רב זקן אחד צדיק יסוד עולם, הנקרא בפי כל 'החזן איש' הוא השפיע עלי! כשביקרתי בהיכלו והתבוננתי בו ובדרכי קדשו גיליתי את אשר אהבה נפשי. האב שמע והשתומם, מי? הוא? זהו הצדיק מבני ברק? לא יתכן! - התברר שמדובר של האב הוא מעירי של החזן איש, קוסובה שבפלך גרונדא, הוא כבר שמע עלי רבות בצעירותו בעיר מולדתו שבליטא, כאשר יצא שמו כאיש ירא וחרד המדקדק בקלה כבחמורה, והיה דוגמא טובה של החרדים היראים ושלמים, הגם שעדיין לא התפרסם אז בעולם כנוע, ומכך חשב האב והתייאר מאד שאף בנו ידבק בדרכו...

מה הגן שח? זעק האב, אתה רוצה לגדול כמוהו? הלוואי! - ענה הבן בקול. היה לא תהיה! - חוץ האב את פסקו בנחרצות, איני מסכים בשום אופן שתלך אתה בדרכו של החזן איש, אבל חיי בורח אני מדרך זו בכל כוחי, והנה אתה שב אליה כך מעצמך! אולם מהר מאוד הבין האב שהדבר מגוי וגמור עם בנו, והוא כבר קיבל את החלטתו בנידון, וכבר יושב כוותיק ורגיל על תלמודו בהתמדה גדולה, והרי הוא כ'בעל תשובה' מן המניין.

בצר לו קם האב ונסע בעצמו בני ברק, הוא נכנס אל ביתו של החזן איש, ושם בקדש פנימה החל לשפוך צורות של תלונות וטענות, על שה'חרדים' גזלו ממנו את בנו... ופיהו מלא תרעומות על כל הקדוש והיקר, עפרא לפומיה. החזן איש ישב והקשב כל דבריו, ולא ענה כלום על טענותיו ומענותיו של האיש, וקיים בנפשו מאמר חכמינו ז"ל (יבמות סה:): "כשם שמצוה על אדם לומר דבר הנשמע, כך מצוה על אדם שלא לומר דבר שאינו נשמע".

כשראה האב שאין החזן איש מתייחס לצעקותיו, שינה לפתע את טעמו, הוא פנה אל הרב ואמר: דעו לכם נאמנה, ששום דבר לא יעזור להשיב את בני בתשובה, ואני בעצמי הלוכה על כך! כמה דמעות שפכו עלי אבי ואמי כשידיתי מהדרך בנעוה, אמא שלי אל הפסיקה לבכות ולהתפלל עלי שאחזור בתשובה, וכל זאת לא עזר מאומה!

על כך ענה לו החזן איש בנועם שיוח, אדרבה, כלל ידוע הוא בדת תורתנו הקדושה שאין שום תפילה שאינה נשמעת, ואין דמעה החותרת ריקם! לפעמים אין התפילה פועלת את המבוקש תיכף ומיד, אך היא עושה את פעולתה למרחק של שנים.

[על דרך שכתבו בספרים בפרשתנו בפסוק (מת, כב) "אשר לקחתי מיד האמורי בהרבי ובקשתי" - ותרם אונקלוס: "בצלתי" ו"בבעותי". ששתי סוגי תפילות נאמרו כאן, האחת כדמיון הרוב העושה את פעולתה תיכף ומיד, והשנית כדמיון הקשת השולחת חיצים למרחוק, ועושה את פעולתה ממרחק, והדברים עתיקים].

הנה רואים אנו לגוד ענינו, המשיך החזן איש להוכיח נאמנה, מבין זה שאתה מדבר הימנו, הלא הוא נולד כמו 'תינוק שנשבה', לא שמע מעולם על היהדות ועל דת תורתנו הקדושה, הוא גדל כל חייו בקיבוץ המנוער מכל זיק של קדושה, כאשר שומרים שם היטב שלא יגיע שום דבר יהדות אל הנערים... ואף על פי כן באו כל אותם הדמעות הרבות ששפכה אמך והתפללה על זרעך, והגיעו אל תוככי הקיבוץ הרחוק ומשכו את בנך החוצה, להעלותו אל דרך המלך! אין לי שום ספק, הוסיף החזן איש, שבסופו של דבר אותם דמעות חמות ששפכו הורייך בתפילותיהם עתידים בסופו של דבר להשפיע גם עליך בעצמך! ואכן לא ארכו הימים, לאחר שראו ההורים במו עיניהם בצדקת דרכו של בנם, שלאחר כמה שנים בנה את ביתו בקדושה וטהרה עם כלתו הצנועה וחסודה, ונולדו להם בנים ובנות, זרע ברוך ה', לידים תמימים וצדיקים ההולכים בדרכי ישרים וטובים. - הבינו גם הם את גדול קטותם, וחזרו אף הם בתשובה שלמה לפני ה'.

ללמך גדול 'כוחה של תפילה' שהחזירה משפחה שלמה בישראל אל צור מחצבתה, ואין דמעות ותפילות של אימא חוזרות ריקם!

פירש רש"י: "וירא ישראל את בני יוסף - ביקש לברכם ונסתלקה שכניה ממנו, לפי שעדתי ירבעם ואחאב לצאת מאפרים, ויהוא ובניו ממנשה. ויאמר מי אלה - מהיכן יצאו אלו שאינן ראוין לברכה. בזה - הראה לו שטר אירוסין ושטר כתובה, וביקש יוסף רחמים על הדבר, ונחה עליו רוח הקדש".

התמיהה מבוארת, אחר שראה יוסף שטר אירוסין ושטר כתובה, נכרמו בלשון הכתוב "אשר נתן לי אלקים בזה" שגולדו בכשרות כדת וכדין, אם כן כבר התבררה שאלת יעקב 'מהיכן יצאו אלו, ונדע דשפיר ראוים לברכה. ואם כן מדוע נצרך עוד יוסף הצדיק לבקש רחמים על הדבר, תסמי ליה בפרישת שטר אירוסין וכתובה לברר שראויים שפיר לברכתם, וצריך ביאר. אולם, עיקר שאלתו של יעקב "מי אלה" לא על מנשה ואפרים עצמם שאל, שאותם כבר הכיר אותם היטב, זה עתה זיכר עליהם, וכמו שנפתח

פסוקנו בלשון "וירא ישראל את בני יוסף", היינו שידע שהם בני יוסף כשראה אותם. ויתרה מזו, הרי עתה הגביר את חביבתם לפניו באומרו (פסוק ה) "אפרים ומנשה כראובן ושמעון היו לי", ומה לו כי ישאל עליהם 'מי אלה'. אלא על כרחך עיקר שאלתו של יוסף בדבר, שלא יפריע פגם זה של זרות ועל יהוא ובניו, שאינם דומים לאבותיהם אפרים ומנשה, והם אין ראויים לברכה, ועליהם נסובה שאלתו "מי אלה".

ואם כן על זו השאלה לא יעיל לא שטר אירוסין של יוסף ולא שטר כתובתו, כי אמנם אפרים ומנשה עצמם נולדו בקדושה ובכשרות, אבל לא עליהם נשאל כי אם על ירבעם ואחאב ויהוא ובניו, מהיכן יצאו אלו שהם לא ראויים לברכה. ובכאן נצרכה בקשת הרחמים של יוסף בדבר, וזוהי דמעה חזרה על דעות מאוחרים להעניקת הברכה למנשה ואפרים זרעם הטוב, ולא יפריעו רשעים הללו לחלות הברכה על זרות הטובים והכשרים.

ולמד הוא בא על עצום 'כוחה של תפילה', שיש בכוחה לשנות כל דבר שבעולם, ואף שמעיקר הדבר כל שיוציאים ממנו כאלו שאינם ראויים אין הברכה יכולה לחול על ראשו, אך על פי כן 'כוחה של תפילה' ובקשת הרחמים בדבר וממציא מקום מיוחד לברכה, ומכוחה חזרה רוח הקדוש ושורתה עליו להביא עליהם ברכת טוב.

[על פי טיב תורה - פרטא דידן]

• § •

סיפר הר"ה רבי ברוך גרינמן ממשפחתו הרמה של מרן החזן איש זצוק"ל, על אברך בני ברק שלצורך פרנסתו היה יוצא למלאכתו באחד הקיבוצים שבמרכז הארץ, ובעבודתו שם התחבר אליו קיבוצניק אחד מדרי המקום, שתהלוכותיו והנהגותיו נשאו חן בעיניו, והיה שואל אותו שאלות רבות ונכוחות על תכלית החיים ומעמדם של ישראל בעולם, והאברך ענה על כל שאלותיו בסבר פנים יפות ומקרב את לבבו לטובה.

הקשר בין השנים התהדק הולך, עד שהגיעה שבת אחת שמטעם הקיבוץ נשלחו ההרביים ל'חופשה' של סוף שבוע, כשכל אחד מאנשי הקיבוץ בודד לו את מקום חופשתו. הבהוצ'צ'יק נרדח בחר להיענות להזמנתו של ידידו האברך הנעים והטוב להתארך בביתו שבבני ברק לשבת קודש. ועל חששותיו שלא יתקבל יפה בין החרדים מחמת מראוה שגאה כקיבוצניק לכל דבר, ומי ידע אם לא יגזרוהו וירחקוהו. - הרגיעו האברך שאם הוא יתלווה אליו ויצעד עימו יחדיו, ואף יניח כיפה נאה מעל רעמת שערו המגודל, יבינו הכל שהוא אורחו ושכונתו לסובה לראות מקורו כיצד נראית שבת קודש על פי התורה וההלכה. כל אותה השבת היה הצעיר מוקסם ומופתע מן החיים היפים שראו עיניו, חיי עולם נטע בתוכנו, הוא היה כולו אחוז התפעלות והתרגשות כשהתלווה אל מארחו לתפילות בבית הכנסת, ומסעודות השבת עם זמירותיהם, ונפש כמהה וצמאה לשאוב עוד ועוד חיות קודש שחסרה לו מאוד בחיי הקיבוץ הריקניים והבישים.

לאחר הסעודה בליל שבת הצטרף אל מארחו בדרכו לעריכת השולחן, 'טיש' של שבת, שם הרגיש טעם 'מעין עולם הבא'. ואילו לתפילת מנחה של שבת לקחו האברך הדגול להתפלל בביתו נאווה קודש של מרן החזן איש.

התפילה במחיצתו של גדול הדור חדרה עד עמקי נשמתו, ולאחר כל אותה הכנה דרבה שעשה הורעו שבת קודש נפתח לבבו להבין מעט ולהשיכל גדול ערך השבת וערך התורה וערכו של איש יהודי, תינוצץ שבקרבו נדלק! לאחר אותה השבת שטעה בבני ברק להתחבר לבבו בקרבו, ונעשה לאיש אחר, ומשזכה לטעום את האור כי טוב לא מצא מנוחה לנפשו, וביקש למצוא את הדרך הישר והנכון בעולמו.

כעבור תקופה כאשר שוב השתחררו חברי הקיבוץ ל'שבת חופשה' ביקש להתארך שוב בביתו של האברך בבני ברק, ונענה בשמחה וברצון.

כמעשהו בשבת הראשונה כן מעשהו בשנייה, הפעם חדרו הדברים יותר אל עמקי לבבו, לאחר שכבר ראה פעם אחת כיצד מתנהלת לפי השבת בקדושה וטהרה התחברו לבבו ונפשו אל תפילות השבת וקדושתה. ובהגיעו שוב אל תפילת מנחה של שבת במחיצתו של החזן איש נפתח סגור לבבו, סכר מעיינותיו נפרץ והוא ככה כל תפילתו בדמעות שליש, כשהוא מרבה בתשובה על כל שנותיו הרחוקים מה' ומתורתו.

מאותה תפילה ומאותה השבת יצא האיש בהחלטה נחושה, הוא עזב את כל הכפירה האנטיקורית הגוראה שבקיבוץ, שכתבצנזו לשוב בתשובה שלמה, כענין שאמר ר"ל (שבת קי"ה): "אלמלא משמרים ישראל שתי שבתות מיד

שובו בנים שובבי"ם

לקראת ימי השובבים הבעל"ט
ניתן להשיג את ספרי הגה"צ המקובל

הרב גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

ספר "תיקון שובבי"ם השלם" עם "טיב התשובה"

בו מתבאר תפילת 'עננו להרשי' באריות גדול באר היטב. עם הרבה הקדמות מתורגמת האריות, [מומלץ מאד לאלו אשר עדיין לא נכנסו לגן הפרדים], וגם ניתוסף שם מה שיש לפתלף ולהקשות ולהתיר בדברי הקדושים, וגם הערות והגות על דרך הגנה בהלכות תשובה, ויספר זה הוא תועלת מאד למי שרוצה ללמוד ענינים אלו בעמקות ובעיון גדול.

ספר "תיקון שובבי"ם" עם "טיב התשובה הקצר"

שבו מתבאר בקצרה באר היטב כל הפרטים המובא בארוך, ויספר זה הוא תועלת לאילו שכבר למדו לדעת פירושי תפילת עננו, ועתה רוצים לחזור בקצרה תוכן הענינים.

קונטרס "תיקון שובבי"ם" עם "טיב התשובה המבואר"

גדלה מעלתו שמכאן כל חיבה וחיבה ממש, באופן שחווה בא 'פירושו' עמו בסמוך לו, למען יוכל המתפלל לכוון הכוונה הראויה בעת אמירת התפילה ממש.

קונטרס "תיקון שובבי"ם" עם "מסורת התשובה"

והוא התפילה כמתקנתו, וכיבי לי 'מסורת התשובה' והוא שירע המתפלל והמוקדן, על כל לשון התפילה מאין נחצבו מקורה קודש, בכתיבתו ובדברי חז"ל וכתבי האריות ותלמודיו.

ספר "טיב התשובה - כל בו לשובבי"ם"

הספר הזה נדפס מחדש בעריכת נאה בעט ספר מתייר שיהיה לכל נפש, אוצר כלי חסדה מקובץ לפונדק אחר ליקוטי בחר ליקוטי כל ענינים הנגמלים לעניני שובבי"ם במנהג ובהלכה, עצות וטענות, תפילות, שיחות המאמרים, עבודות וסיפורים, הכל בלשון קליה ומבוארת.

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות

הפצה ראשית "מרכז הספרים" פרידמן 114-03-61941103

לשמך את הציבור בתפילתם, והוא עצמו אינו מתפלל עימם. הוא כמובן לא שייתף איש בהחלטותיו, אף אחד מן הציבור הרחב לא הבחין בכך ש'חלונא' בעצמו אינו מתפלל, הם היו גנלים לראותו תדיר מהתהלך ומתרוצץ בעת התפילה מכאן לשם ומשם לכאן. אף הרבי הקדוש בעצמו שהיה ספון בחדרו הקדוש פנימה לא הבחין ולא ראה כלל בהנהגה החדשה של 'חלונא', כי בכל מבוקש היה מתייצב תיכף בנאמנות כאשר היה באמנה אתו מאז ומקדם.

חלפו כמה שעות ביום, תפילת שחרית שבבית הכנסת הסתיימה כבר מזה כמה שעות, ו'חלונא' במשמרתו עומד ומשמש באימה לפני רבו, כשהוא עדיין לא התפלל שחרית... וליבו סמוך ובטוח שאיש איש בעולם יודע את סודו.

לפתע בין שימוש אחד למשנהו, כשנכנס כדרכו אל הקדוש פנימה כדי לראות מה חסר על שולחן המלך, פונה אליו הרבי בויבא ואהבו: 'חלונא' יקירי, מדוע מתמהמה אתה עם תפילת שחרית, הלא העמד משערה מתאחרת?!

הגבאי הנאמן שמו משתומם לנוכח רוח הקדוש הגלויה של הצדיק, הנה נודע עוד החלטות לרבי, הוא הרי לא סיפר על כך לאיש!

בלית ברירה הוא נאלץ לשתף את הרבי בסוד נימוקי החלטתו, עירכתי אמש את חשבון נפשי, כיצד נראית תפילתי... הלא מטרידים אותי כל העת בבית הכנסת בכל מיני עיסוקים, בין כך אינני יכול להתפלל כבונה כראוי, וכי מה כבר שווה תפילה שכזו... בטוחני שתפילה כזו לא שווה כלום! ואם כן למה לי לעמוד בתפילה?

כששמע הרבי את דבריו, עננה והסביר לו בנעום שיה, וכי למה תאמר כן 'חלונא', הרי הנך רואה שהרגשתי בין היטב שעדיין לא התפללתי! ומזה גופא תוכל ללמוד שיש כן חשיבות לתפילתך, והיא עושה בין רושם טוב, עד שניתן להלכי כך את ההבדל בין לפני התפילה לאחריה, ומי שהוא בעל נפש רגישה בין מיד שחסרה בין התפילה! - ואם כן כשם שתפילתך עושה רושם למטה, כן היא עושה רושם למעלה, כי באתערותא דלתתא איתער עובדיך דלעילא. ולפיכך אל נא תזלזל בתפילותי, הגם שבתור גבאי נצרך אתה לשמש את בני ישראל כמה פעמים באמצע התפילה, הרי זהו כבודו של בית הכנסת, וכבודם של ישראל, ומן ההכרח שיהא אחד מן הציבור הדואג ועוסק עבורם בכל צרייהם, אשרין שזכית לכך! ובענין תפילתך אל תדאג, עשה אתה כמיטב יכולתך שתוכל להתפלל כבונה, וגם אם הפריעו בעדך בתפילתך, הרי היא עולה ומתקבלת ברחמים ובוירון לפני כיסא הכבוד!

נסיים נא בגודל 'כוחה של תפילה' בהעתקת לשון מופלא שכתב עוד בספר הקדוש 'שומר אמונים' (מספר במסכתו והתחזקות פרק ט), והוא לשון קדשו: 'אני העני בעצמי, כמה פעמים היה בלי ישעו וחקר ממש, שנכנסתי לתפילה והיו מנגמרים עלי הייסורים הרבים, ודקירות מכל צד, כידוע להשכיחים אצלי תכונות ומהות גופי. ולא היה לי בכוח אפילו לשבב במיטה, וכל שכן לישב על כיסא, וכל שכן להתאמץ בתפילה. ובגודל ביטחוני בה' ובעזרת ה' חיזקתי עצמי במסירת נפשי. - שעל פי דרך הטבע היו צריכים על ידי יגיעות התפילה כאלו בייסורים כאלו, להתגבר הייסורים ביותר וביותר ח"ו. - הקבה עוור לי על פי רוב לפעמים באמצע התפילה, ולפעמים בסוף תפילה, ולפעמים אחר איזה קאפסלען, שנעשיתי ממש בריה חדשה, והרגשתי את עצמי כמו עם גוף חדש ממש, ופרחו ממני הייסורים גם לאחר התפילה על איה שעות מן היום, חוה משה, שיעור פעמים, ברוב רחמי וחסדי הש"ת. וסגדי במרומים שלא כתבתי זאת להתפאר ולהתהדר ח"ו, כי חס לי משטותים כאלו, רק כונתי לחזק ידים רפות, כי (תהלים קמז) גדול אדוניו ורב כח, והקב"ה עוור גם היום למעלה מגדר הטבע, רק צריך לחפש ה' ולדורשו ולהתחזק במידת בטחון עליו יתברך' עכ"ל"ק המופלא.

והנה נזכרנו כמה וכמה חסידים עם תפילותיהם של הרבי, אבל זה אינו 'קוץ' לבקש מנתה כזו שיהיה פתאום כל התפילות כולם בבית אחת כמו הרבי... שהיו צריך האדם לעבוד בעמל וביגיעה עד שייגע למדרגתו הנכונה, שקנה אותה מתוך עבודתו, ולא שתבוא במנתה מלמעלה בלא שום עבודה עצמית. - אולם, כיצד נדע להגדיר לעצמנו את השאיפה, על מה עלינו לעבוד ולעמוד, כיצד צריכה תפילתנו להיות אל נכון? - לפיכך מבקשים אנו לזכות לתפילה אחת בלבד כמו תפילתו של הרבי, שהיא אמנם תורה במנהג מלמעלה, ולאחר שינקל ההשגה פעם אחת ונזכה לאותה מדרגה בתפילה כמו של הרבי, נדע ובין למה צריך לשאוף, ועל מה עלינו לעבוד ולהתייגע, ושוב נחזור לעבוד על כך בכוחות עצמנו להתעלות בתפילה מעלה מעלה.

כשמע זאת הצדיק מפי החסידים, עננה ואמר: אך רואה אני את שיחם ואת שיגם של החסידים פה בבסטרעליסק, אם הם מתהלכים בהשגות ומחשבות כאלה, שכל בלבם פונה כיצד ואין להתעלות בעבודה ובתפילה אל נכון, בוודאי שאין בהם שום מקום חשק ותשוקה לממון הגשמי, שהם רחוקים מכל זה הרחק כמסותי קשת. וכבר העיד בפנינו הרה"ק רבי אהרן ראטה זצוק"ל בספרו הטהור 'שומר אמונים' (מאמר האמונה פרק יב) על גדול תבעות אש קדשו של השרף מסטרעליסק זצוק"ל בתפילותיו הנוראות, ובוודאי כך לימד וחיך את תלמידיו וחסידיו להתהלך בגדולות בתפילותיהם המשתפכות בכל לב.

וזה"ק שם: 'הנה ידוע שרבינו הגאון הקדוש ר' אורי מסטרעליסק ז"ע שנקרא בפי כל העולם 'השרף', שהיה כמו אחד משרפי אש כל היום וכל הלילה מגודל פחד יראת בוראו. והיה נשמע קול תפילתו כמה פראונו, והיה כמו קול שחל ושגת ארי, ואפילו אבן נמש למים, ולא נח ולא שקט כל היום ממסירת נפש עד שנתהלו מגודל פחדו להתקרב אליו, ומי ישעו ריבו ועוצם קדושתו המפורסם בבית ישראל' עכ"ל"ט בספר 'שומר אמונים', עיין שם באורך דברי קדשו החובבים להבות אש.

§ • § • §

אפינת אלת תפלת עבדיך ואל תחננה זה אלתי, לשמע אל תחנה ואל תחננה אשר עבדיך מתפלל לפניך ויחם' (מכתב א.ת.ט.)

לקבלת העלון בכייל (דוא"ר) טא לשלוח לכייל הפצו"ב

shivti1@gmail.com | 05276-10455 078-3331109 טל

בעיר טשטרנוביל הגדולה לאלקים היה משמש חותיק בחצר הקדוש של הרה"ק רבי אהרן מטשטרנוביל זצוק"ל, אשר שמו נקרא בפי כל 'חלונא'.

ביותו הגבאי הנאמן האחראי על כל התהלכות בחצר הקדוש היו דיו מלאות עבודה ופעולה תמיד, כשהוא רץ כל העת מביתו של הרבי אל בית הכנסת הגדול, ולאוצר הספרים ולבית הקדש וכיוצא, כדי להעמיד הבית על מכונו, ולהסדיר כל דבר על מקומו.

בכל דבר וענין היו הכל פונים אל 'חלונא', בהיותו היחיד בכל רחבי החצר הגדולה שיכול לתת מענה לכל מבוקש, היכן הסידורים והיכן הגמרות, כאן צריך לחסם, וכאן חסרה מפה על השולחן, שם צריך לרוץ לנקות מקום שהתלכלך, ותיכף צריך לרוץ לבית הרבי הק' להכין הכיסא והשולחן לתפילה, וכן על זה הדרך נראה 'חלונא' כל העת כשהוא מתרוצץ ממקום למקום, ותמיד בידו איזו פעולה דחופה...

גם בשעות התפילה עצמה, הן בחול והן בשבת, לא הגילו לו 'חלונא' להתפלל ביישוב הדעת, בכל כמה דקות הוא נקרא להסדיר ענין מסוים בחיפזות, ותפילתו מופרעת ונקרעת גורים גורים...

יום אחד כאשר ערך 'חלונא' את חשבון נפשו בינו לבין עצמו, והתבונן בעיני פקחא לראות כיצד נראים תפילותיו, נמלך בדעתו שאם כך נראים תפילותיו עדיין יותר שלא להתפלל... תפילה שכזו הנקרעת כמה וכמה פעמים בצרכים שונים של בית הכנסת אין בה כי אם חילול השם!

באותו יום החליט 'חלונא' שלא להתפלל! הוא הגיע עם שחר אל שערי בית הכנסת, וניגש היישר אל מלאכתו הנאמנה במסירות וכל לכ כדרכו מימים ימימה, וכאשר ניגש הציבור לתפילה חמק לו 'חלונא' אל חדר הגבאים כדי להסדיר את הנצרך בבית הכנסת לאחר התפילה, ומדי כמה דקות נכנס אל ההיכל הסתובב לו בין השולחנות הרבים כדרכו, לבדוק מה נחסר ומה נצרך. והפעם היה כל כולו מסור לשליחות תפקידו, בהיותו עומד אך ורק

על הברכה יעמדו

יתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

התורמים להפצת העלון

לע"י הרב יעקב טיכאל זצ"ל בן החבר הרבי ר' ישורא זצ"ל מייער ולבני י"א וחסידו תנצב"ה.	יוסף בן טילה וואו לרפואה שלימה	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל הרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה וואו להצלחה בכל העניינים	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה ולבני י' סיון תנצב"ה.	לע"י החבור שמואל מאיר ז"ל בן יכלחסיא רבי ישורא יצחק ולבני י"ח נסלו תנצב"ה.	גרפצ'יק טל: 02-5002321	קשת הרשת מינוע י"א ויקרום מכירות 02-6257948 info@keshet-hareshet.co.il	גל.טו
---	---	---	--	---	---	---------------------------	---	-------

י"ו ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | רח' עזריאל גיבון | רח' עזריאל גיבון

יהודי יקרי! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזרם להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגורניך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון לכייל בכייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173